

ချစ်

ကမ္ဘာကြီးက လှနေသည်

အခန်း (၁)

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်မိပြီဆိုကတည်းက စားသောက်လက်စ နှင့် မော့လာသည့် မျက်နှာတွေက ဒီတိုင်း ပြန်ငုံ့မသွားတာလည်း ရှိကာ ပါးစပ်က စားလက်စပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ ကိုယ့်ဆီမှာ ပဲ သပ်စွဲ သလို ကြည့်နေတာလည်း သူမ သိနေသည်။

ဒါတွေက တစ်လျှောက်လုံးမှာ ခံစားလာခဲ့ရတာပေမယ့် ... သူမ သက်တမ်းရင့် လာလေ ပိုဆိုးလေ ...။

အပျိုရွယ်လေး သက်တမ်းမှာ တော့ ဤကဲ့သို့ ...

“သိုက် ... ရပြီ ... ရော့ ...”

မုန့်ဟင်းခါးထုပ် လက်ထဲရောက်လာသည် နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ မိသည်။ သို့သော် ...

“ကောင်မလေးက တော်တော်လှလာတာပဲ ... ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကလည်း ခုခေတ် လှတာတွေလို ပါးပါးကပ်ကပ်လေး မဟုတ်ဘူး နော် .. မင်းကြိုက် စိုးကြိုက် ...”

“အမလေး အေ ... ဒီလိုအရွယ်တွေက လှလေ ခက်လေ ...”

“အဲဒါလေးက ပထွေးစာလေးပါ ...”

ဒီစကားသံတွေ ထွက်လာတော့မှာ ကို သိလို့ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ ပေမယ့် စားပွဲနှစ်လုံးကြားက လမ်းကျဉ်းလေးမှာ အဝင်နဲ့ အထွက် ကျပ်

နေသဖြင့် စောင့်ရပြန်၏။

ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ စားပွဲတွေ ငါးပိုင်း ခြောက်ပိုင်းလောက်နှင့် သန့်ပြန့်ပြန့် ကြီးကြီးမားမား ရောင်းသည့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလည်း ဒီဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိသည်။

ဒါကြောင့် မနက်ပိုင်းနဲ့ ညနေပိုင်းဆို ဒီဆိုင်မှာ ပဲ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ရှိသမျှလူတွေ လာစုဝေးနေကြသလား ထင်ရ၏။

“သူတို့ မိသားစုက တကယ်ချစ်ကြတာပါ ... ကိုသက်ကဆို မိန်းမကို ချစ်ပါ့ ...”

“သမီးရှိတဲ့ အမေ ... ညီမရှိတဲ့ အစ်မဆိုရင် အဲဒီ အမေတွေ အစ်မတွေကို ယောက်ျားတွေက ချစ်မှ ချစ် ... ကောင်းမှ ကောင်းပဲ နောက်ကလိုက်ပွဲလေးတွေ မြင်နေတာကိုး ...”

တောက် ...

ဆိုင်ပြင်ကိုရောက်မှ ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ကြားသွားဦးမယ် တိုးတိုး ပြော ...”

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ဒီလိုစကားတွေ ငါတစ်ယောက်တည်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောနေကြတာ ... မကျေနပ်ရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့ သင်း လိုက်ဖြစ်လေ ...”

အတင်းအဖျင်းပြောခြင်းနှင့် အပြောခံရသူ၏ နှစ်ဖက်စလုံးအဖြစ် ဟာ အလွန် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းပါလားဆိုတာ မျက်ရည်လည်တဲ့ အထိ အံ့ကြိတ်နေရသည့် အချိန်မှာ ရိုက်ချက်များ နှင့် စီးဝင်ခဲ့၏။ အတင်းအဖျင်းစကားတွေ ဘယ်က စတင်ခဲ့သလဲ မသိပေမယ့် ...

“စိတ်ဝင်စားခြင်းကနေ စတင်ခဲ့တာပဲ သမီး ...”

မေမေ့ရှေ့မှာ သိုက် အံ့မကြိတ် တက်မခေါက်ခဲ့ပါ ...၊ အပြင်က ဒေါသတွေကို အပြင်မှာ ထားခဲ့ပြီး ပါးစပ်ပိတ် ပြန်ခဲ့ပေမယ့် သိုက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မေမေ အမြဲတမ်း ဖတ်နိုင်ခဲ့၏။

“တစ်စုံတစ်ယောက် ဒါမှ မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားလာကြရင် အဲဒီအပေါ်မှာ ဝေဖန်မှုတွေ စလာကြတာပဲ ...၊ တချို့က သူတို့ အမြင်မှာ လိုအပ်ချက် ဖြစ်နေတာလောက်ပဲ ဝေဖန်မယ် ...၊ တချို့ကျတော့ သူတို့ ကြုံဖူးတဲ့ အတိုင်း အပ်ကျမပ်ကျ ဟောကိန်းထုတ်မယ် .. . တချို့ကျတော့ ဘုရားမသိ တရားမသိ စကားလုံးတွေနဲ့ မှီချိုးမျှစ်ချိုး သာသာထိုးထိုး ပြောကြတယ် ... အဲဒါ မေမေ့သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ကြုံလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝပေး အသိတွေပဲ ...”

စားပွဲရဲ့ အလယ်မှာ ပြင်ဆင်ထည့်ထားပြီးသည့် မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်က ဒီတိုင်းရှိနေကာ မေမေနဲ့ သိုက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ...

“သမီးလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး မေမေ ... နောက်ကို အဲဒီမုန့်ဟင်းခါး စားချင်ရင် ...”

သမီးကို ဝယ်မခိုင်းပါနဲ့ လို့ ပြောဖို့ ပေမယ့် မေမေ ဒီမုန့်ဟင်းခါးကို စားချင်နေတာ ကိုယ်မှ ဝယ်မပေးရင် ဘယ်သူ ဝယ်ပေးမှာ လဲ ...။

သိုက် ဘာမှ မပြောဘဲ နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျှင် ...

“မေမေလည်း သမီးကို ခိုင်းမိပြီးမှ နောင်တရနေတာပါ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ ... သမီးက အဲဒီမိန်းမကြီးတွေနဲ့ သွားတိုင်း လိုလို ဆုံမိနေတာကို စိတ်တိုလို့ ပါ ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... ကိုယ့်လမ်းကို ယ်သွားတာ သူတို့ ကို ရှောင်နေလို့ ရမလား ...”

ဒေါ်ယမင်းက သမီးမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“မေမေ့ရောဂါကလည်း မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ မတည့်ဘူးလို့ ဆရာဝန်က ပြောထားတာလေ ဖြတ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ ...”

သိုက်က ဒေါ်ယမင်း မျက်နှာကို ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ မျက်လုံးချင်းဆုံ နေကြပြီးမှ ခုံမှာ ပဲ ပြန်ထိုင်မိကာ ...

“မေမေ့မှာ ဘာမှ မှ ကောင်းကောင်း စားလို့ မဝင်တာ ... ကိုယ် စားချင်တာလေးတော့ စားရမှာ ပေါ့ မေမေရယ် ... လုံးဝဖြတ်တောက်ပြီး ရှောင်လိုက်ရအောင် ... အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ လူမ မာကြီးမှ မဟုတ်တာ ...”

“သမီးလည်း ခုမှ အသက်လေး ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ ... ကိုယ့် ကိုယ်ကို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လို ရင့်ကျက်နိုင်ဖို့ အတင်းကြီး ကြိုးစားမနေပါနဲ့ သမီးရယ် ...”

ဒေါ်ယမင်းက စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် သိုက်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ပေါ် ကနေ ထပ်အုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“သမီး မေမေ့အတွက် ဘယ်လောက် သိတတ်တာဆိုတာ မေမေ သိ တယ် ... သမီးက လိမ္မာတဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ပါ ... မေမေ့ကိုချစ်ရ င် သမီးကတိတစ်ခုပဲ ပေးပါ ... ကျန်တာမလိုဘူး ...”

“ဘာကိုလဲ မေမေ ...”

ဒေါ်ယမင်း မျက်နှာက နှမ်းယုံစွာရှိရင်း ဖြူဖျော့သည့် နှုတ်ခမ်းတို့ က ဘယ်လိုပြုံးနေနေ နုသစ် ကြည်လင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း မရှိတော့ တဲ ...

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုစကားတွေနဲ့ သွေးထိုးပါစေ သမီး ဖေကြီး

အပေါ်မှာ သမီး ကြည်ညိုမပျက်ပါနဲ့ ...”

“မေမေရယ် ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်လေက သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ် သမီး ...”

“အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်က သမီးနဲ့ ခုမှ ထိတွေ့ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး မေမေရယ် ... ပူစရာမရှိတာ ဘာဖြစ်လို့ ကြိဖန်တွေးနေရတာလဲ ... ဖေကြီးက သမီးကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက ထိန်းကျောင်း ချိပိုးလာတာ . .၊ ဘယ်သူ ဘာတွေပြောပြော ဖေကြီးက သမီးအဖေပဲ ...”

ဒေါ်ယမင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျေနပ်သွားသည် ။

“မေမေ မုန့်ဟင်းခါး စား လိုက်လေ ... ပွကုန်တော့မှာ ပဲ ...”

ပန်းကန်ကို ယူ၍ သိုက်က သေချာမွှေးပေးလိုက်ကာ ငရုတ်သီး စပ်စပ် နံနံပင်နိုင်င်းချင်းနဲ့ မေမေက ကြိုက်တတ်မှန်း သိနေသဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူလျော် မုန့်ဟင်းခါးကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲမှာ မကောင်း ...

“မနေ့က ဖေကြီးနဲ့ မေမေ ဆေးခန်းသွားသေးတယ်မို့လား ... အစာအိမ် အခြေအနေက ဘယ်လိုတဲ့ လဲ ...”

ဒီအကြောင်းအရာတွေကနေ သိုက် စကားလွှဲချင်မှန်း ဒေါ်ယမင်းက သိသည် ။

“ခဏ ... ခဏ အာထရာဆောင်းတွေ ရိုက် ... ဘာစစ် ညာစစ်နဲ့ ခုထိ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိရသေးဘူးလား ...”

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ် ... ရိုက်ဆိုလည်း ရိုက် ... စစ်ရမယ်ဆိုလည်း စစ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့ ... မေမေက ဘာမှ မှ သိပ်မဖြစ်တာ ... ကိုယ့်ထက် အခြေအနေဆိုးနေတဲ့ လူတွေတောင် ရှိကြသေးတာ ...”

“ဘာမှ သိပ်မဖြစ်ဘူးလို့ တော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရယ် ... မေမေ တစ်ခါတစ်ခါအောင်ရင် ကြောက်စရာကြီး ... မြန်မာဆေးတွေလည်း ကောင်းမယ်ထင်တာတွေကို စားလည်း စား ... သိပ်လည်း မစားနဲ့ ဦး ... အရမ်းပူတာ ...”

သိုက်က ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်လာခဲ့သည့် ပိုက်ဆံကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်ရောက် ... ဪ ... ဒီမှာ ...”

ပိုက်ဆံ တစ်ထပ် အရင်ထွက် လာပြီးမှ ဆေးထုပ်လေး ပါလာ၏။

“ဆေး နှစ်ခွက်စာရယ် ... အဲဒီ ဆေးတံဆိပ်ရယ် ... ဒေါ်ချစ် ပေးလိုက်တယ် ... ဆေးကို အရင် စမ်းသောက်ကြည့်ဦးတဲ့ ... ကိုယ်နဲ့ အဆင်ပြေမှ တစ်ဘူးလုံးဝယ်တဲ့ ...”

“အင်း ...”

“အဲဒါ မေမေ သောက်ကြည့် လိုက်လေ ... မေမေ ကြိုက်ရင် သမီး အလုပ်ကအပြန် ဝယ်လာခဲ့မယ် ...”

ဒေါ်ယမင်းက မုန့်ဟင်းခါး စားနေရင်း သိုက် ချပေးလိုက်သည့် ပိုက်ဆံကို ယူကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လောက်လဲ သမီး ...”

“တစ်ပတ်စာ ထုတ်လာတာလေ ... နှစ်သောင်းတစ်ထောင် ... ဒီ မုန့်ဟင်းခါးဖိုးပဲ လျော့မယ် ...”

“သမီးရယ် ... လစာနဲ့ အလုပ်လေး ရှာပါလား ... ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း မလုပ်နဲ့ တော့ သမီးရယ် ... နေ့စားအလုပ်က သမီး ဣန္ဒြေမရပါဘူး

...”

“သူများ အလုပ် လုပ်ရမှ တော့ ဣန္ဒြေရရနေချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ
မေမေရယ် ... သမီးတို့ အခြေအနေက တစ်လကုန်တဲ့ အထိ စောင့်စား
နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ... လူသုံးယောက်မှာ ဖေကြီးတစ်ယောက်တ
ည်း ရှာနေတုန်းက သမီးတို့ လောက်ငသေးတယ် ... အခု သမီး လုပ်တာ
ကျတော့ ...”

“ဖေကြီး ပြန်ကောင်းနေပြီ၊ သမီး ...”

ဟင် ...

“ကိုသက်၊ ဘာလို့ ထွက်လာတာလဲ ... တောင်ရှေးလည်း မပါဘူး ...”

“ဖေကြီးက ဘာလုပ်တာလဲ ... လဲတော့မှာ ပဲ ..”

သိုက် ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး ဦးသက်ငြိမ်ကို တွဲထားလိုက်သ
ည်။

ဦးသက်ငြိမ်က သိုက်က တွဲနေတာကို အားမပြုဘဲ ကိုယ့်ခြေထောက်
ကို ပြန်ကိုင်ထားပြီး ထိန်းနေသလိုမျိုး ခပ်နဲ့ နဲ့ လျှောက်လာ၏။

“တွေ့လား ... ဖေကြီး ဒုက္ခိတ မဖြစ်သေးဘူး ... သမီးတို့ သားအမိကို
ရှာဖွေကျွေးနိုင်သေးတယ် ...”

“အဲဒီလို မာန်တက်ပြီး မရမက ပြန်ထောက်နေလေ ဖေကြီး ပိုနာ
လေပဲ သိလား ...”

“ဖေကြီးက မာန်တက်တာ မဟုတ်ဘူး သမီး မာန်ထားတာ ...
ဖေကြီးမှာ ဒီမာန်လေးမှ မထားနိုင်ရင် လဲသွားမှာ ပေါ့ ...”

သုံးလုံးတည်းရှိသော ထမင်းစားပွဲက အလွတ်ခုံမှာ ဦးသက်ငြိမ်က ဝ

င်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဒါပေမဲ့ ကိုမှ နေမကောင်းသေးတာ ကိုရယ် ...”

ဒေါ်ယမင်းက အမြဲတမ်း 'ကို'လို့ ပဲ ခေါ်နေကျပါ ...။ ဒါပေမဲ့ ခု နောက်ပိုင်းမှာ တော့ “ကိုသက်” လို့ ပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

တကယ်တော့ သူမနဲ့ ဦးသက်ငြိမ်တို့ ဟာ ကျောင်းသားချင်း ဘဝမှာ တည်းက မျှိုသိပ်ချစ်ခြင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြကာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မပွင့်လင်းခဲ့ကြဘဲ ဦးသက်ငြိမ်က စပြီး လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

မပွင့်လင်းခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ အတိုင်းအဆမဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာမို့ ဒေါ်ယမင်းက ဦးသက်ငြိမ်ကို ရွဲ့ပြီး သူမကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသူနဲ့ ချက်ချင်း လက်ထပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ပြီးသည့် ညမှာ ပဲ သူမ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဒီလိုအရွဲ့တိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း ဦးသက်ငြိမ်ဆီကို ဒေါ်ယမင်းက ဖုန်းဆက်သည်။ ။

ဒါကိုကြားပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စိတ်နာကာ ဒေါ်ယမင်းအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ မရှိတော့ဘဲ အသောက်အစား အပျော်အပါးတွေ ဖက်လာခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး လက်ပါတဲ့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လင်မယားချင်း ဂုန်းဒိုင်းကြဲ ရန်ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ အိမ်ထောင်သက် သုံးလမှာ ပဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆုံးသွားကာ သိုက်ကို ကိုယ်ဝန်တစ်လနှင့် ကျန်ခဲ့၏။

သမီးလေး အခါလည်ကျော်ကျော်မှာ ဦးသက်ငြိမ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီး ...

“ငါတို့ တွေ ခုမှ အသက်လေးဆယ်ကျော်ရုံပဲ ရှိကြသေးတာ ယမင်းရ

ယ် ... မင်းလည်း ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး ... ကိုယ်လည်း ဒီတိုင်းနဲ့ ပြီးသွားဖို့ မ
လိုဘူး ... ဘဝကို အများကြီး ရုန်းကန်ရဦးမှာ ...”

ဦးသက်ငြိမ်က သိုက်ကို မေးဆတ်၍ ...

“သမီး ... ဖေကြီး ရေချိုးဖို့ သွားလုပ်ပေးစမ်း ...”

“ဟုတ် ...”

သိုက်က နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။ ဦးသက်ငြိမ်က သိုက် ဝ
င်သွားတာကို ခဏစောင့်နေပြီးမှ

“ယမင်း ... သမီးကို မင်း ဘာတွေ သွားပြောလိုက်တာလဲ ...

“မပြောပါဘူး ...”

“မရှိတာတွေ ... ချို့တဲ့ တာတွေ မင်း ဘာမှ မညည်းညူပါနဲ့ ကိုယ်
ပြောထားသားနဲ့ ကွာ ...”

“မညည်းပါဘူး ကိုရယ် ... သူပိုက်ဆံကိုပဲ ...”

“ကျွတ်”

ဦးသက်ငြိမ်က ဒေါ်ယမင်း ချပြလိုက်သည့် ပိုက်ဆံတွေကို ကြည့်ပြီး
ခေါင်းခါသည် ။

“ကလေးရှေ့မှာ ပိုက်ဆံကို ရေတွက်နေမှ တော့ ဘာထူးသေးလဲကွာ
... မိန်းကလေးတွေ ပိုက်ဆံပေါ်မှာ လောဘတက်လာရင်
ပျက်စီးလမ်းကြောင်း စတာပဲ ... သမီးကို မင်း ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲထိ
အလုပ်လုပ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာကိုက ...”

“အဲဒါကိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုရယ် ... ယမင်း မတတ်နိုင်လွန်းလို့ ပါ .
.. ဒီလမ်းထိပ်မှာ အမွှေးတိုင် လုပ်ကြတော့လည်း အဲဒီက ရုံပိုင်ရှင်က သ

မီးကို မရိုးသားဘူးလို့ တူးတူး ပြန်ပြောတယ် ... ပြီးတော့ အဲဒီမှာ က ပါးစပ်စည်း လက်စည်း ဆိုတာ သိပ်မရှိကြဘူး ...”

“ဟိုမှာ ကျတော့ ပိုဝေးသွားတာပဲလေ ... အဲဒါကျတော့ မင်း ဘာသိရမှာ လဲ ...”

“သမီး ပြန်ပြောတယ်လေ ... ဟိုမှာ က ဖန်စီပစ္စည်းတွေ လုပ်တဲ့ စက်ရုံ ... လုပ်ငန်းလည်း ကြီးတယ် ... ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ လိုင်းထဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောင်းရွှေ့လုပ်လို့ ရတယ် ... ပြီးတော့ အဲဒီ အလှအပပစ္စည်းလေးတွေ ကိုင်တွယ်နေရတာကို သမီးကလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်လေ ..”

ဦးသက်ငြိမ် မျက်မှောင်ကုပ်နေပေမယ့် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

“သမီးက ဘာသင်တန်းမှ လည်း မတက်ခဲ့ဖူးဘူး ... ခုမှ ပထမနှစ်ဖြေထားတာဆိုတော့ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း ရဖို့ လောလောဆယ် ဘယ်လွယ်မလဲ ...”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်လက္ခဏာနဲ့ ဂုရုပ်ကွက်ထဲက အလုပ်တွေ မတန်ပါဘူးကွာ ...”

“ကိုကလည်း ကိုရယ် ...”

“မင်းလည်း မတတ်သာလို့ ကြည့်နေရတာပဲ ... ကိုယ် သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်းက မိန်းမသား ... ကိုယ်က အဖေတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေရက်နဲ့ ...”

“ကိုလည်း လူမမာပဲလေ ...”

“ကိုယ် ဒါကြီးကို မလိုချင်ဘူး ဒီလိုဖြစ်နေရတာကို ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲတယ် ...”

“ရောဂါဖြစ်နေတာကိုတော့ ဘယ်သူက ပျော်မှာ လဲကို ဒီနေရာမှာ သင်္ခါရသဘောတရားတွေကို မေ့ထားရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက် သလို ဖြစ်နေမှာ ပဲ ကို ... သမီး အလုပ်က တစ်နေ့ သုံးထောင်ပဲ ရပေမယ့် မနက် ကိုးနာရီထိုးမှ ဝင်ပြီး နေ့လယ် သုံးနာရီဆို ပြီးသွားတာ ... လူလည်း သက်သက်သာသာ လုပ်နေရတာဆိုတော့ ...”

“တော်ပါကွာ...”

ဦးသက်ငြိမ် ခေါင်းခါရင်း နေရာမှ ထရပ်သည်။ ဒေါ်ယမင်းက တဲ့တော့ လက်ကို ဖယ်ချကာ ...”

“နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ယမင်းရာ မင်းဘာသာ သက်သက်သာသာ နေစမ်းပါ ... ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာ ပဲဟာ ... လဲသွားတော့လည်း ပြန်ကျုံးထရုံပေါ့ ...”

ဒေါ်ယမင်း သက်ပြင်းချရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဦးသက်ငြိမ်ကို သူမ နားလည်သည်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းမို့ သိနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းကြောင်းတို့ နှင့် ပတ်သက်ပြီး နားလည်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ဆိုတာလည်း သမီး သိုက်ရဲ့ သက်တမ်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးသက်ငြိမ်နဲ့ သူမတို့ အတွက် သားသမီးရတနာ ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ ...။

ဘယ်သူ့ကြောင့်ဆိုသည့် ချို့ယွင်းချက်ကို သာမညသဘောထားကာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မေတ္တာမပျက် ချစ်ခဲ့ကြသည်။

“တမင် တားထားတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ပြီးတာပဲ ယမင်းရယ် ... ရတာ မရတာကတော့ ကိုယ်တို့ ကံပေါ့ ... ဒီမှာ ချစ်စရာ သမီးလေးလည်း ရှိနေတာပဲ ... ကိုယ် နားလည်ပါတယ်” တဲ့ ...။

အစစအရာရာအပေါ်မှာ နားလည်တတ်လွန်းသည့် ခင်ပွန်းသည် အပေါ်မှာ ဒေါသမင်း မြတ်နိုးလေးစားခဲ့သည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးသက်ငြိမ် စိတ်ချမ်းသာအောင် သူမဘက်က အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဖြစ်ခဲ့၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်က ပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ကြလျက် ... သမီးလေးအပေါ်မှာ တော့ ပေးဆပ်ရုံသက်သက်နှင့် မဟုတ်သော တကယ့် မိဘမေတ္တာမျိုးနှင့် ဦးသက်ငြိမ်က ချစ်ခဲ့ရှာသည်။ ။

အနီးလေးထဲမှာ နီတာရဲလေးတည်းက တပွေ့ပွေ့နှင့် ယုယခဲ့တာဟာ လက်လေး ဆွဲခေါ်သွားလို့ ရတဲ့ အရွယ် ရောက်တော့လည်း သွားလေရာ ခေါ်သည်။ ကစားဖော်လိုလည်း ပေါင်းသည်။ ။

ဒါကြောင့် သမီးလေးကလည်း မအေထက် ဖအေကို ပိုချစ်တာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မလိုလားသော ပါးစပ်တစ်ခုကနေ အဖြစ်မှန်ကို လူတွေ သိအောင် ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဦးသက်ငြိမ်သည် သာ သိုက်ရဲ့ အဖေအဖြစ် ခမ်းနားစွာ ရှိနေမည်သာ ...။

ခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဒီကလေးနဲ့ အဖေကိုသာ မျက်လုံး ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေခဲ့ကြလျက် ...

သည်းခံနေပြန်တော့လည်း တစ်မျိုးတိုး ပြောကြသေးသည်။ ။

“ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာကို မပြောနဲ့လေ ... ငယ်ငယ်က သူ့လက်ပေါ်မှာ ကလေးလေး ... အခု ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားနဲ့ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ၊ ပန်းပင်လေးကို ပျိုးနေတုန်းကတော့ ရေလောင်းပေး ... ပေါင်းသင်ပေးနဲ့ အရိပ် တကြည့်ကြည့်ပေါ့ ...၊ အသီးပွင့်

လာရင် မခူးဘဲ မပန်ဘဲ နေမလား ...” တဲ့ ...။

သူများ အကြောင်း ပြောရမည်ဆို သက်သေ သာဓကတွေက အဆင်
သင့် ...၊

ပတ်ဝန်းကျင် လုံးဝ မရှိသောအရပ်မှာ နေဖို့ မဖြစ်နိုင်သရွေ့တော့ ...

* * *

အခန်း (၂)

“တီ ...”

ဟွန်းသံ ကြားလိုက်တာနှင့် ကားရပ်သည့်အိမ်မှာ လူရိပ်မမြင်ရသေးဘဲ ဘေးအိမ်တွေက မျက်လုံးပေါင်းများစွာက အိမ်ထဲ အိမ်ပြင် နေရာအနှံ့ကို စိတ်ဝင်တစား ...၊

“ဪ ... ဆရာ ... ကြွပါ ... အိမ်ထဲကို ကြွပါရှင် ...”

ခြံကလည်း သိပ်မကျယ်ပါ ...၊

ဒေါ်ယမင်းက ဖိနပ်ချွတ်ထိ ထွက် လာပြီး အိမ်ပေါ်ကို လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်၏။

ဦးမြညွန့်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးကာ ကားပေါ်က ဆင်းသည် ။

ပြီးတော့ ဒေါ်ယမင်းတို့ ခြံလေးထဲမှာ စိုက်ထားသည့် စံပယ်ပင်တွေကို လိုက်ငုံကြည့်ရင်း သဘောတွေ ကျနေကာ ...

“ခေါင်းရင်းခြမ်းထိ စံပယ်ပင်တွေနော် ... နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ... ဘာလဲ ... စီးပွားဖြစ် စိုက်ထားတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ် ... ပွင့်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မွှေးနေတာကို ကြိုက်တာပါ ... ပွင့်လာရင် အဲဒါတွေ ခူးပြီး သမီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် သီတယ် ... ဘုရားတွေမှာ လိုက်ကပ်တယ် ... အိမ်က ဘု

ရားမှာ တော့ ခြင်းကလေးနဲ့ ဒီတိုင်းကပ်တာလေ ...”

“စိတ်ကူးကောင်းသားပဲ ...”

ဦးမြညွန့်က တစ်တောင်နီးပါးရှိသည့် သားရေလက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ချိုင်းကြားညှပ်ရင်း ရေမြောင်းကလေးတွေ ပေးထားသည့် စံပယ်ပင်တွေကို လိုက်ငုံကြည့်၏။

စမတ်ကျကျ ဝတ်စားထားသော ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် သူဌေးမို့ အိမ်နီးချင်းတွေက ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရာကနေ အဝတ်လှန်းသလိုလို ... ကျီးခြောက်သလိုလိုနှင့် ထွက်ကြည့်တဲ့ လူက ကြည့် ...၊

ကိုယ်တိုင် လူမမာဖြစ်နေပေမယ့် ဒေါ်ယမင်း ကိုယ့်ဝေဒနာနဲ့ ကိုယ်နေသာသလိုလည်း မနေရပါ ...၊ ဒါတွေ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ ဆိုပေမယ့် ထစ်ခနဲရှိတာနဲ့ ကိုယ့်စိတ် ... ကိုယ့်နားတွေကိုက ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်မိပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့တာ ...၊

ခေါင်းထဲ မထည့်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ်နေရမလဲ ...၊

“ဆရာကို ဆင်း လာပြီး မကြိုနိုင်တာ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကျွန်မ ...”

“ဪ .. ရပါတယ် ဒေါ်ယမင်းရယ် ... ခင်ဗျား မကျန်းမာတာကို လာမေးမယ် ... မေးမယ်နဲ့ ကိုသက် လူနာဖြစ်မှ ပဲ ရောက်ဖြစ်တော့တယ် ... ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာ ပါ ...”

“မဟုတ်တာ ဆရာရယ် ... ထိုင်ပါဦးနော် ကိုသက်ကတော့ အိပ်နေတယ် ... ဆရာအတွက် ကော်ဖီ”

“နေ ... နေ ... မလုပ်နဲ့ ဒေါ်ယမင်း ... စားလာခဲ့ပြီးပြီ ... ထိုင်ပါဗျာ ... သက်သောင့်သက်သာနေပါ ဒါနဲ့ သမီးလေးကရော ...”

“သမီးက အလုပ်လုပ်နေတယ် ဆရာ ...”

“ဟုတ်လား ... အင်း ... ကလေးမလေးက ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တာ မို့လား ...”

ဦးမြညွန့်က ထိုင်မိတာနှင့် မေးခွန်းတွေပဲ မေးနေကာ ...

“ပထမနှစ် ပြီးသွားပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ သိပ်မထူးပါဘူး ဆရာရယ် ... အပြင်သင်တန်းတွေလည်း မတက်နိုင်ဘူးလေ ... သူ့အဖေ နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ သူလည်း ...”

“နေဦး ဒေါ်ယမင်း ...”

ဦးမြညွန့်က လက်ကာ တားလိုက်ပြီး လေးနက် တည်ကြည်သည့် မျက်နှာနှင့် ခဏငြိမ်နေ၏။

ပြီးမှ ...

“မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ကို ရပ်ကွက်ထဲက အလုပ်ရုံတွေမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ ကောင်းတာရှိပေမယ့် မကောင်းတာတွေလည်း အများကြီးပဲနော် ... သူ ပထမဆုံး ကွင်းဆင်းလေ့လာခဲ့ရတဲ့ လောကကြီးက ဒီလိုကြီးလားလို့ သူ မြင်သွားမှာ ...”

ဦးမြညွန့်က စကားတစ်ခွန်း ပြောခါနီးတိုင်း သူ့ဘာသာ တွေးဆ အဖြေထုတ်နေတာမျိုး ...၊

ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတတ်ကာ ...

“ပထမဆုံး သူ ဝင်ဆုံတဲ့ နယ်ပယ်က ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူး ... အဆင့် အတန်းဆိုတာမှာ သီးသန့်ဆန်ခြင်းဟာ နွေးထွေးမှုနည်းရင် နည်းလိမ့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ ရှိတယ် ... လောကတစ်

ခုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သုံးသပ် ဆင်ခြင်နိုင်တယ် ...
ရောထွေးခြင်းမှာ ကျတော့ သီးသန့်ဆန်ခြင်းနဲ့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ...
ဒါတွေ ခင်ဗျားတို့ လည်း နားလည်နိုင်မှာ ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ် ဆရာ ...”

“ကျွန်တော်က စိတ်ကျန်းမာရေး ဆရာဝန် ဖြစ်ခဲ့လို့ ကြောင်တောင်
တောင်တွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ... လူတွေက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်
တောင် နားလည်ဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ဘာ
ကိုမှ စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူး ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်ရဖို့ မှန်ရှိမှ ဖြစ်
တာ ... သူများ တွေကိုတော့ အမြဲတမ်း မြင်နေရတာပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“သုံးသပ်ကြည့်တဲ့ အကျင့်လေးပဲ လိုတာပါ ... ခက်နေတာက တစ်စုံ
တစ်ရာပေါ်မှာ အဲဒီလူ အသေးစိတ် သုံးသပ် စူးစမ်း လာပြီဆိုရင် အဲဒီလူ
ကို အရူးလို့ သတ်မှတ်ချင်တာ ...၊ အခု ကျွန်တော် ပြောချင်တာက သမီး
တို့ အရွယ်တွေဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကိုရော ... ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်ကမ္ဘာကြီး
တစ်ခုလုံးပေါ့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချင်လာတဲ့ အကောင်းဆုံး ... ဖန်တီး
တည်ဆောက်ချင် စိတ်တွေပဲ ရှိလာရမှာ ...”

လက်ဝါးကြီးဖြန့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ဆုပ်ကျစ်ပြကာ ဦးမြညွန့်က တ
က်ကြွစွာ ပြောနေသည်။

ဒါကြောင့် ကိုသက်ကလည်း သူ့ဆရာကို အမြဲတမ်း အားကျနေတာ
ပါ ...။

“ဆရာကတော့ တကယ့် စေတနာရှင်ပဲကွာ ... ချမ်းသာပြီး ပညာတ
တ်ပေမယ့် ငွေဂုဏ်လည်း မမောက်ဘူး ... ပညာမာန်လည်း မထားဘူး ..

. ကိုယ်တို့ တွေအပေါ်မှာ သိပ်စာနာတတ်တာ ... သူနဲ့ တွေ့ရင်လည်း စိတ်တွေ တက်ကြွလာတာပဲ” တဲ့ ...။

“ဒေါ်ယမင်း ကျွန်တော့်ကို စကားများ လှတယ်လို့ တော့ မထင်ပါဘူး နော် ...”

“အို ... မထင်ပါဘူး ဆရာရယ် ... ကျွန်မတို့လိုလူတွေအပေါ်မှာ ခုလို စေတနာထားပြီး ဆိုဆုံးမပေးတာကို ဝမ်းလည်း သာတယ် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် ...”

“အဲဒါက စပြီး ခင်ဗျား မှားနေတာ၊ ဒေါ်ယမင်း ...”

“ရှင် ...”

“ကျွန်မတို့လိုလူတွေ ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောတာ ခင်ဗျား မှားတယ် ... ဒါဆို ကျွန်တော်က 'ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်လိုလူတွေလဲ' လို့ မေးရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြေမလဲ ...”

ဒေါ်ယမင်း ကြောင်အအ ဖြစ်သွားသည် ။ ဦးမြညွန့်က ပြုံးနေသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“အဲဒီစကားမျိုးတွေ ကလေးရှေ့မှာ မပြောမိပါစေနဲ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကံတရားဆိုတာကို တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားရင်း တစ်ဖက်က ဘဝကို ကိုင်ထားပါ ...၊ ဘဝက ကိုယ့်ကို ဖန်တီးတာ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ဘဝကို ငါ ဖန်တီးမှာ လို့ မြင်ပါစေ ... သူ့ဘဝလေးကို သူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အများကြီး လုပ်သွားလို့ ရတယ် ... ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေရဲ့ နေရာချပြီး သား စကားတွေကြောင့် တက်မကျိုးစေချင်ဘူး ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ က စေတနာကို ပေါ်လွင်အောင် မပြောနိုင်ကြဘူးလေ ... ကလေးက အမှတ်မှားပြီး မရှိတာတွေကို အရှိထင်သွားမှာ စိုးတယ် ... မရနိုင်တာတွေကို တမ်းတတတ်လာမှာ လည်း ကြောက်တယ် ...”

“ဒါပေါ့ ... ဒီလို ဖြစ်သွားနိုင်တာလည်း မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချခြင်းဆိုတာ နေရာတိုင်း လူတိုင်းအတွက် မကောင်းဘူးဗျ ... ကလေးတွေ အားငယ်ပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲချင်အောင် ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ တော့ 'တို့ ဘဝကိုက ဆိုးတာ' 'ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်ရွာတာ' စသည် ဖြင့်ပေါ့ဗျာ သူ့ရဲ့ စိတ်လေး နာလန် ပြန်မထူနိုင်တော့အောင် မပြောမိစေနဲ့ ပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဆောရီးပါဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ လည်း သမီး အပျိုရွယ်ရှိတော့ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အလုပ်ထွက်လုပ် နေရတယ်ဆိုတာ ကြားပြီး ရုတ်တရက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလို့ ပါ ... ကျွန်တော့်စကားက ခင်ဗျားတို့ အတွက် ..”

“ဆရာရယ် ... ကျွန်မတို့ တွေ ဆရာ့လို မပြောနိုင်ကြလို့ ပါ ဆရာ့စကားတွေ အရမ်းကို အဖိုးတန်ပါတယ် ... မှတ်ထားပါ့မယ် ဆရာ ... စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ ...”

ဦးမြညွန့်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည် ။

“သမီးအတွက် အဆင်ပြေမယ့် အလုပ်တစ်ခုခု ကျွန်တော် ကြည့်ပေးပါ့မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ ...”

“ကိုသက်က အံ့နာကြေး သွင်းတိုင်း ငွေတွေ ပိုသွင်းထားခဲ့တာလေ ..

.”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... ကားကို စပေါ်မတင်ရဘဲ မောင်းနေရတော့ ကားပြန်သိမ်းသွားရင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ ...၊ အဲဒါ ... အဲဒါတွေကိုတော့ ပြန်မအမ်းလိုက်ပါနဲ့ ဆရာရယ် ... ကျွန်မတို့ နည်းနည်းစီ လာပြန်ထုတ်မိတာက သူ့ဆေးဖိုးအတွက် မတတ်သာလွန်းလို့ ပါ . .၊ နောက်ထပ် မထုတ်တော့ပါဘူး ...”

ဦးမြညွန့်က ဒေါ်ယမင်း ပြောပြီးတဲ့ အထိ စောင့်နေသေးသည် ။ ပြီးမှ ခေါင်းခါ၍ ...

“မထုတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဒေါ်ယမင်းရယ် ... လူဆိုတာ မတ်တတ်စာထက် တုံးလုံးစာက ပိုအရေးကြီးတာ ...၊ ဟိုရက်ပိုင်းတည်းက ကျွန်တော် လာမလို့ ... ကျန်းမာရေး ပညာပေး ဆောင်းပါးအတွက် မိတ်ဆွေတွေက အကူအညီ တောင်းထားလို့ လုံးဝ မလာဖြစ်ခဲ့တာ ...”

ပြောနေရင်း ပိုက်ဆံတွေကို အုပ်လိုက် ဆွဲထုတ်သည် ။ ပြီးတော့မှ အုပ်တွေထဲက တစ်ခါတည်း ရေတွက်ပြီး ထည့်လာပုံရသည့် ငါးထောင်တန် တစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူကာ ...

“ရော့ ... ဒါ သူ အပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးတာ ... ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုဘူး ...”

“ဆရာ ...”

ဦးမြညွန့်က လက်ကာ တားကာ ပိုက်ဆံအုပ်ကို ချသည် ။

“အိမ်မှာ လူမမာနှစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဒေါ်ယမင်း ... ဒီအချိန်မှာ ကားစပေါ်တင်ဖို့ ဒီ

ငွေတွေ ထားတာရော ကားမောင်းမယ့်လူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

ဒေါ်ယမင်း မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။ ။

“ခင်ဗျားကို အားငယ်အောင် နိမိတ်မရှိတာတွေ လာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်က အားပေးဖို့ လာတာ ... ဖြစ်သင့်တာထက် လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရမှာ ၊ လုပ်သင့်နေတာတွေထဲကမှ ဘာကိုအရင် လုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ဒိုင်းခနဲ တွေးနိုင်ရတယ် ... အဲဒီလို တွေးနိုင်ဖို့ အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းမှာ ဟိ(ထ်)တက်နေလို့ တော့ မရဘူး ...”

ပြုံးရင်း ပြောနေသည့် ဦးမြညွန့် မျက်နှာ အနည်းငယ် တည်သွားကာ ...

“ဖခင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... မိခင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးနဲ့ ပဲ တာဝန်ယူနေရပါစေ ... သူတို့ မိသားစုအတွက် သူတို့ က သူရဲကောင်းတွေပါ အခု ခင်ဗျားမှာ သမီးလေး ရှိသေးတယ် ... ခင်ဗျားရဲ့ စိတ် ... ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူ့အတွက် ခင်ဗျား သူရဲကောင်းပဲ ဖြစ်ရမှာ ...”

ဒေါ်ယမင်း ပြုံးပြီး မျက်ရည်သုတ်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ...”

“ခုချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာက ကလေးရဲ့ မနက်ဖြန်တွေအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ် ... ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်တော့မှ လျှော့မချလိုက်ပါနဲ့ ...”

ဦးမြညွန့်က ပြောနေပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေ၏။ ပြီးမှ ...

“ခင်ဗျားတို့ မိသားစုက ညီညွတ်ကြပါတယ် ... စီးတဲ့ ရေ ... ဆည်တဲ့ ကန်သင်းမျိုးပေါ့ ... ဒါတွေ ကျွန်တော် ကြားနေပါတယ် ... ဒါကြောင့် ကို

သက် စုဆောင်းသမျှ ငွေတွေကို လာပေးတာ ... နောက်တစ်ခုက ကားစ ပေါ်တင်ဖို့ အတွက် လုံးဝ မပူနဲ့ လို့ ကိုသက်ကို ပြောလိုက်ပါ ... အဲဒီကား က သူ ကိုယ်ပိုင်ကား မဝယ်နိုင်သေးခင်အထိ ... သူဌေးဖြစ်ပြီး မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်မသွားခင်ထိပေါ့ ...”

ပြောနေရင်း ရယ်သည်။ ။

“သူ့အတွက်ပဲ ထားထားပေးမယ်လို့ စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် ပြော လိုက်ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် နတ်တို့ ဖန်ဆင်းသလိုပါပဲ ဆရာ ... ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

“တင်လို့ စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုရင်လည်း ကြိုက်သလောက် တင်ဗျာ ... ကဲ ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ် ...”

ဦးမြညွန့် ပြန်သွားတော့ ငွေတွေကို ကိုင်ကြည့်ကာ မျက်ရည်စက်တို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့၏။

“ကိုယ် မင်း မသိအောင် အစက လုပ်ခဲ့တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို မပြောဘဲ နေရတာ ကိုယ် တစ်ခုခုကို အပြစ်လုပ်မိထားသလိုပဲ ...”

“ကိုယ်က ကားမောင်းတာနဲ့ အကျိုးပေးတယ် ယမင်း ... တခြား တ ကြွစီတွေထက် ပိုဆွဲရတယ် ...၊ မင်းတို့ သားအမိ လောက်ငမယ်လည်း ထင်လို့ လေ ...”

“သိပ်တော့မများ ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်း သွင်းနေတာဆိုတော့ တော်တော်စုမိနေပြီကွ ... စပေါ်အတွက် ပြည့်သွားလည်း ကိုယ်တို့ ဒီတိုင်း ဆက်စုကြမယ်နော် ... သမီးလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အခါ မကြောင့် မကြ ထုတ်ပေးနိုင်တာပေါ့” တဲ့ ...။

ဒီငွေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုသက် အားထားခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးမိ
နေ၏။

ထို့ပြင် သူ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ဖြစ်ရတဲ့ အထိ ဒီ
ငွေတွေကို ထုတ်ပါ သုံးပါလို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပေ ...။

သူမ ဖြစ်ပြီဆိုမှ ...

“သမီးအမေအတွက် ဆေးတွေက တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ သမီး ဖေကြီးရဲ့
အုံနာဆီမှာ ဖေကြီး စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှိတယ် ...၊ အဲဒီထဲက သွားထု
တ်ပြီး သမီးအမေအတွက် လိုအပ်တာ ဝယ်ရမယ် ...”

သမီးကို သူကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံထုတ်ခိုင်းခဲ့သည် ။
သမီးလေးကလည်း လိမ္မာရှာပါသည် ။

“ဖေကြီး ကားအတွက် စုထားတဲ့ ငွေတွေ ဒီတိုင်း ထုတ်သုံးနေရင်း
ကုန်သွားမှာ ပေါ့ မေမေ ... သမီး ... အလုပ်တစ်ခုခု ရှာမယ် ...၊ ဆန်ဖိုး
ဟင်းဖိုးလေးပဲ ရရ ...”

ဒီယောက်ျားနဲ့ သမီးလေးကြောင့် သူမဘက်မှာ လည်း အံ့ကြိတ်မျိုသိ
ပ် နေခဲ့ရတာတွေ အများကြီးပါ ...၊

ဦးမြညွန့် ပြောသလို သူရဲကောင်း မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ ...

“ယမင်း ...”

“ဟင် ... ကိုသက် ...”

ဦးသက်ငြိမ်က တောင်ဝှေး တစ်ဖက်က ထောက်ပြီး အနားမှာ လာ
ထိုင်ကာ

“ဒါတွေက ...”

“ဆရာ ခုနကပဲ ပြန်သွားတာ ...”

“ဟုတ်လား ... ဟာကွာ ... ကိုယ့်ကိုတော့ လာမနှိုးဘူး ...”

“ဆရာက နှိုးဖို့ မပြောလို့ ပါ ... ဒီငွေတွေကလေ ...”

“ကိုယ့်ငွေတွေ လာပေးသွားတာမို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

တခြား မှာ သွားတာတွေကိုပါ ပြောပြလိုက်ကာ ...

“ယမင်းတို့ သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့တာပေါ့နော် ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

ဆရာက သူ့သမီးလေး ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မုဆိုးဖို့ဖြစ်သွားတာ ... သူ့သမီးကို သူလိုပဲ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာလေ ...”

“ကောင်မလေးက ဂျပန်မှာ ဆို ...”

“ဟုတ်တယ် ... နေတာက စင်ကာပူမှာ ပါ ...၊ သူ့အဒေါ်တွေနဲ့ လေ ...

”

“အခု ဆရာက တစ်ယောက်တည်း နေတာလား ...”

“သူ့အစ်မ အပျိုကြီးနဲ့ နေတယ် ... ဆရာတို့ က အဝေးပြေးကားတွေလည်း ရှိတယ် ...၊ တည်းခိုခန်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေလည်း မြို့တိုင်းမှာ ရှိတယ် အရမ်းချမ်းသာတာကွ ...၊ တက္ကစီတွေ ထောင်ထားတာက သူ့အတွက် မက်လောက်စရာ မဟုတ်တဲ့ အပြင် အလုပ်တောင် ရှိပဲနေဦးမှာ ...”

“အင်းပေါ့ ... ဟုတ်မှာ ပဲ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လုပ်ရင်းကနေ သူ ပထမဆုံး တိုးချဲ့ခဲ့တဲ့ အခြေအမြစ်လည်း ဖြစ်တယ် ... ပြီးတော့ ဒီကားတွေပေါ်မှာ အားထား နေကြတဲ့ ကိုယ်တို့လိုလူတွေလည်း ရှိ ... ဒါကိုတော့ သူ မဖြုတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ် ...”

ဒေါ်ယမင်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။ ။

“ဆရာက စိတ်ရင်းကောင်း အရမ်းရှိတာ ... ဆရာ့လိုလူမျိုးက တကယ် ရှားပါတယ် ...၊ ဒါတောင်မှ သူတို့ ဆွေမျိုးတွေက အရမ်းချမ်းသာတာ တဲ့ ... သူက အဆင်းရဲဆုံးပဲလို့ ခဏခဏပြောပြီး ရယ်နေသေးတာ ...၊ တစ်ခါ ကားတစ်စီး ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆရာက သေချာ စုံစမ်းတယ် .. . အဖြစ်မှန်ကို သိသွားတော့ ဒရိုင်ဘာကိုတောင် ဆေးပြန်ကု ပေးလိုက် သေးတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကားနှစ်စီး ပြင်ဆင်စရိတ်တွေ ... ဟိုဘက်ကားက လူအတွက် လျော်ကြေးတွေရော အကုန်ပေါ့ကွာ ... အဲဒီတုန်းက သူ့ရဲ့ ကြီးတော်ဆို တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် လာပြီး ကိုယ်တို့ ရှေ့မှာ တင် ဘာပြော သွားတယ် မှတ်လဲ ...၊ မင်းလိုလူမှ မမဲ့ရင် ဘယ်သူမှ မမဲ့ဘူး ... ဘယ် တော့မှ လူမွေးလူတောင် ပြောင်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူး တဲ့ ...”

“ဒီလောက် ချမ်းသာတာတောင် ဒီလိုပြောသွားတယ် ...”

“အင်း သူတို့ တွေ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲ မင်း စဉ်းစားကြ ညှိပေါ့”

ဒီလိုဘဝမျိုးတွေနဲ့ သူမတို့ ဘဝ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခြား နားနေခဲ့တာလဲ ...၊ သီးသန့်ဆန်ခြင်းနဲ့ ရောထွေးခြင်းဆိုတဲ့ ဘဝနှစ်ခုမှ

မိမိကြိုက်နှစ်ရာဘဝမှာ ရွေးချယ် ရပ်တည်လိုက်လို့ ရသည် ဆိုလျှင် ...၊

သီးသန့် ဆန်ချင်တာတော့ အမှန်ပါ ...၊

* * *

အခန်း (၃)

“ငါ့ဘာသာ သီးသီးသန့်သန့် နေလာခဲ့တာ မင်း သိတယ်မို့လား ...”

“သိပါတယ် ...”

“ဟောဒီ မိုးလစံအိမ်မှာ မိုးရော လရော မရှိတော့ပေမယ့် ဆောင်း ရှိသေးတယ် ... ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း အသက်ခုနစ်ဆယ် ကျော်ပေမယ့် အကြည့်ရော အသိရော၊ ဒေါင်ဒေါင် မြည်သေးတယ် ...၊ ငါ ခုချိန်ထိ မျက်မှန် မတပ်ရသေးဘူး သူငယ်လည်း မပြန်သေးဘူး အထူးသဖြင့် စိတ်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်အောင် စိတ်ပုပ် ယုတ်မာတတ်ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အင်္ဂါရုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်တာနဲ့ တန်းခနဲ မှန်းပြမယ် ... လွဲသွားရင် ပြော ...”

ဦးနေဗလ မျက်နှာငယ်သွားကာ ပင့်သက်လည်း ရှိုက်မိ၏။

“ပြောတာမကြိုက်ရင် ငါ ... နေသလို ကိုယ့်ဘာသာ သီးသီးသန့်သန့် နေကြ ... လာမပတ်သက်နဲ့ ...၊ မင်းမယားတွေ သားသမီးတွေ အကြောင်းနဲ့ လာအစမချီနဲ့ ...”

“ကြီးကြီးကလည်း ဗျာ ...”

“ဟေ့ ... လိုရင်းပြော ...”

ဦးဗလ စကားသံ တိခနဲ ပြတ်ကျ၏။

လက်ခုံထိရှည်သော ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း၏ အင်္ကျီလက်ဝကျယ်ကြီးက ရှူဆေးဘူး၊ နှာခေါင်းမှာ ကပ်ထားတော့ တွဲလွဲကျ၍ တလှုပ်လှုပ်ရှိ

ကာ လက်ခါ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ဟိုရှေးခေတ်က သူကြွယ်ကြီးတွေလို ..

.။

ထို့ပြင် ခေါင်းထက်မှာ ရွှေဘီးကပ်ထားသော ဆံထုံးပြားပြားကြီးက ခန့်ညားနေသည် ။ နားနှစ်ဖက် တွဲနေအောင် ဝင်းပြောင်နေသော ရတီစိန်လုံးကြီးတွေနှင့် လက်ချောင်းတွေမှာ ရောင်စုံပြုံးပြက်လက်နေသည့် လက်စွပ်တွေကအစ သူမ၏ ပြောဆို လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို 'ပြောနိုင်ပေ ဆိုနိုင်ပေ' လို့ မြှောက်ပင့် အားပေးနေကြတာနှင့် တူနေသည် ။

'မိုးလ'စံအိမ်ကြီးက ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း၏ မာန်မာနများကတော့ ပြော၍ မကုန်နိုင်ပါ။ ထို့ပြင် ဒေါသကြီး၍ အပြောအဆို ရင့်သီးသည့် သတင်းကလည်း ကြီးသေးသည် ။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးဟာ သူတို့ အားလုံးထက် ချမ်းသာ၍ အဒေါ်ဝမ်းကွဲလည်း တော်နေသောကြောင့် ...

“အဟမ်း ...”

ဦးဗလ ပြောစရာရှိတာကို ပြောဖို့ ခြောက်သွေ့ချင်သလို ဖြစ်နေသည့် လည်ချောင်းကို အရင် ရှင်းရသေးသည် ။ ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းက မျက်ခုံးတွေ စုကျုံ့နေအောင် မျက်မှောင်ကုပ် ကြည့်နေရင်း ...

“ပြောရခက်နေရင် ပြန်တော့ ... ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ် ...”

“မခက်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ် ... ဟို ... လာခဲ့တာက ကျွန်တော့်သမီးရဲ့ မွေးနေ့ ဖိတ်ဖို့ ဆိုတော့ ...”

“မွေးနေ့လက်ဆောင် လိုချင်လို့ လား ...”

“ဟာ ... ကြီးကြီးကလည်း ...”

“ငါ ဘယ်ပွဲလမ်းသဘင်မှ မတက်ဘူးဆိုတာ မင်း သိနေတာပဲလေ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ...”

“လိုရင်းက ဒါပဲ ...၊ ငါ့ရှေ့ကို ရောက်လာကြတဲ့ လူ အားလုံး လိုချင်တာရှိလို့ လာတာ ...”

ဦးနေဗလ မျက်နှာပျက်စ ပြု၏။ ဒီလောက်ထိ အထင်သေး အမြင်သေး ပြောဆိုနေတာကျတော့ သည်းခံနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလာသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ...

“ငါ ပြောလိုက်တိုင်း ကွယ်ရာမှာ တက်ခေါက်ကြ ...၊ ဒေါသထွက်ကြ ... ဒါပေမဲ့ စိတ်နာသွားပါပြီဆိုတာ ဘယ်သူရှိသလဲ ...”

ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းက မျက်နှာကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့် မေးသည်။ ။ တင်းသွားလိုက် နီသွားလိုက်နှင့် ဒေါသတွေကို ပွေ့ပိုက် လုံးထွေးနေရမှာနဲ့ သိတော့ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ။

“မင်းလည်း ဒီလိုပဲ လာနေကျ ပြန်နေကျ ... အဟွန်း ... ငါပြောသမျှ ခံနေကျပဲမို့လား ... ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းမှာ သမီးလည်း သေပြီ သားလည်း မရှိတော့ဘူး ... ချမ်းသာသမျှ ငါတို့ ပဲရမှာ ...”

“ကြီးကြီး ...”

“ငါ ပြောနေရင် စကားမဖြတ်နဲ့ ... မင်းတို့ ကို မြင်ရင် ငါ ဒါတွေပဲ ပြောချင်တာ ...၊ ဒီမိန်းမကြီးမှာ စိန်တွေ ပြည်တောင်းနဲ့ တိုက်ချလို့ ရတယ် ... ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ သေတ္တာကြီးတွေနဲ့ သိမ်းထားတာ ဘာညာ ... ဟွန်း ... အဲဒါတွေကို တကယ် ရှိတယ် မရှိဘူး၊ ငါ ဝန်မခံသရွေ့ မင်းတို့ ရစ်ဝဲနေကြမှာ ပဲ ...”

အဲဒီလိုရစ်ဝဲတာ ကြိုက်နေရင်လည်း ရစ်ဝဲတဲ့ လူတွေကို ပြောတာဆိုတာတွေ လျှော့ပေါ့သင့်တယ် မဟုတ်ဘူး လား ...

စူးရဲလာကြသည့် မျက်လုံးတွေမှာ စကားတွေ ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်
ဟေမာန်ဆောင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တော့ ထိပ်တိုက်မဆုံမိအောင် ရှောင်
ရ၏။ မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ လည်း ဒီအမျိုးသ
မီးကြီးလောက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူ ရှိနိုင်မည် မထင် ...။

“မင်းရယ် ... ခင်သဇင်ရယ်ဆို ပိုဆိုးတာပေါ့ သားသမီးတွေကို အလို
လိုက် အကြိုက်ဆောင် မိုးလစံအိမ်ကြီးရှိရင် ငွေရှိတယ် ဆိုပြီးတော့ ...”

“ကျွန်တော်တို့ က ချေးတာပါ ...”

“ပြန်မပေးနိုင်တဲ့ ငွေကို ချေးတာလို့ ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်တာနဲ့ ငွေ
ချေးငွေယူကိစ္စကို ခန့်ခန့်ညားညားကြီး လုပ်နိုင်ပြီလို့ ထင်နေတာလား ..
.”

အခု အဲဒါတွေ ကြီးကြီးနဲ့ ပြောဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော့်
သမီး အငယ်မက ကြီးကြီးကို ချစ်ပါတယ် ...။ ကြီးကြီး မလုပ်နိုင် မကြွနီ
င် ဖြစ်နေတုန်းကလည်း သူ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ပြုစုခဲ့တာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီမိန်းကလေး တစ်မျက်နှာတည်းနဲ့ မင်းမိန်းမကို
ကြည့်မရပေမယ့် သူ့သမီးပါလားဆိုတာကို ဖျောက်ပြီး မင်းတို့ လိုအပ်သ
မျှ ငါ ကူညီနေခဲ့တာ ...”

ထိုမိန်းကလေးက ဆုမြတ်နေပဲ ဖြစ်၏။ သူမက ဦးနေဗလ၊ ဒေါ်ခင်
သဇင်တို့ ၏ ဒုတိယသမီး ...။

“ငွေချေးပါလို့ ပြောတိုင်း ငါ ထုတ်ပေးခဲ့တာ အတိုးမဲ့ ...”

ပြောတိုင်း ပေးပေမယ့် ပေးခါနီးတိုင်း တန်အောင်ပြောခဲ့တာ အတိုး
ထက် နင့်နေပြီ ...။

“မင်း ပြုံးလိုက်တာလား ... ဗလ ...”

မခံချင်လွန်းလို့ ရင်တွင်းစကားတွေ ပြောရင်း ကိုယ့်ဘာသာ ပြုံးလိုက်မိမှန်းတောင် မသိ ...

“ပေးသလောက် အပြောခံရတာပါပဲလို့ ပြောချင်နေတာ ထင်တယ် .. ဒါလည်း မှန်တာပဲ ...၊ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ တင်ထိုက်သူကိုမှ တင်ရတာ ဆုမြတ်ကို ငါ ကျေးဇူးတင်နေခဲ့တာ သပ်သပ် ... နင်တို့ က ဆုမြတ်ကိုယ်စား ဒီကျေးဇူးကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး လာကွဲယူနေကြတာလေ ...”

“ကြီးကြီးက ပြောလိုက်ရင် တစ်ဖက်စောင်းနင်းချည်းပဲဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် တစ်ဖက်စောင်းပဲ ...၊ ငါ့ဘက်က မင်းတို့ နဲ့ အဆင်ပြေအောင် လယ်ဘယ်လ်ညှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ အခု ဒီငွေကိစ္စနဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ လယ်ဘယ်လ် ညှိရတော့မယ် ...”

ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းက ကျွန်းဆက်တီကြီးပေါ်မှာ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်နေရာကနေ ခြေချင်းချိတ်တာကို ဖြုတ်၍ ခါးမတ်မတ် ပြုပြင်သည်။

“ကျေးဇူးကိုငဲ့ပြီး ချေပါလို့ ပြောလာသမျှကို ငါ ထုတ်ပေးခဲ့တယ်နော် ...”

ဦးနေဗလ ထိတ်လန့်သွားသလို မော့ကြည့်တော့ ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းက ရှူဆေးဘူး ကိုင်ထားသည့် လက်နဲ့ ကာလိုက်ပြီး ...

“နေဦး ရှိသေးတယ် ... မင်း ပြောချင်သလို ပြောပြောဆိုဆို ထုတ်ပေးခဲ့တာတွေပေါ့ ...၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိန်းရာကျော်တွေချည်းပဲနော် ... မင်းကို စာရင်းမပြပေမယ့် မင်းယူတဲ့ အကြိမ်ရေတွေအတိုင်း ငွေအမောင့် အတိအကျနဲ့ ငါ့မှာ မှတ်တမ်းရှိတယ် ...”

“ကြီးကြီး ကျွန်တော်က မွေးနေ့ဖိတ်ဖို့ လာတာပါ ...”

“သိတယ် ... ငါကလည်း ငွေချေးဖို့ အောက်ကျို့ခယစွာ ရောက်လာ

ကာမှ မပြောချင်လို့ ခုပြောပြနေတာ ...၊ နောက်ထပ် ငွေမချေးခင်မှာ မင်းသိရမှာ က နံပါတ်တစ် ... ခုကစပြီး ချေးတဲ့ ငွေပေါ်မှာ တခြား စီးပွား ရေးသမားတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အတိုးတပ်မယ် ...၊ နံပါတ်နှစ် လက်ရှိ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ လည်ပတ်ငွေအားလုံးကို ငါ့မြေးကို စီမံအုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးထားတယ် ... ဒါက အသိပေးတာ ... နံပါတ်သုံးက သူ့ဆီမှာ ချေးရမှာ မို့လို့ သူကျေနပ်မှ ရမယ် ...”

“ကြီးကြီး ...”

“ပြော ...”

“ဆောင်းမျက်နှာက အရမ်းငယ်ပါသေးတယ် ... ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ လည်ပတ်ငွေတွေကို ကိုင်တွယ် ဦးစီးဖို့ က ...”

“ငယ်ပေမယ့် ငါ့သမီးက မွေးခဲ့တဲ့ သား ... ငါ့ရဲ့ သွေးသားရင်းချာ သူပဲ ရှိတာ ...၊ ငါ့မြေး မကိုင်တွယ်တတ်လို့ ပိုက်ဆံတွေကို အမှိုက်လို ကြဲပစ်လည်း ငါ့အတွက် မူလောက်စရာ မရှိဘူး ... အဲဒီတော့ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို မင်းတို့ မဝေဖန်နဲ့ ...”

ဦးနေဗလ ဒီတိုင်း ထပြန်လာခဲ့ရကာ တစ်လမ်းလုံး အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေခဲ့၏။ အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်ခင်သက်နဲ့ သားနှစ်ယောက်က တက်တခေါက်ခေါက် ...

“ဖေဖေတို့ ကိုက အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ကိုတော့ ပြန်မလာနိုင်အောင် လုပ်ခဲ့ကြပြီး ဒီကောင် အိမ်ပေါ် ရောက်လာတာကျတော့ ဒီတိုင်းကြည့်နေတာကိုး ...”

“နေရိပ် ... မင်း အသာနေစမ်း ...၊ ငါ စိတ်တိုလာတာနော် ...”

ဖအေ အော်လိုက်တော့ နေရိပ် ငြိမ်ကျသွားသည် ။ ဒေါ်ခင်သက်က

မှောင်ရိပ်သမ်းလာတာကို သတိထားမိကာ မီးတွေ ဖွင့်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ငါတို့ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့ကြတာကို နင်တို့ အဘွား အဲဒီ ဒေါ်ယက္ခက သိသွားတယ်လေ ... သူက ဟိုသားကို စိတ်နာတယ် ... ဒီသမီးကို အပြတ်ပဲနဲ့ ပါးစပ်က ပြောနေတာ တခြား ... ရင်ထဲက တခြား ...၊ အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းစေနဲ့ လို့ ဒေါ်ကြီးမောကြီး ပြောတာက သူ ...၊ ငါတို့ က တကယ် လုပ်ပေးတော့လည်း အဲဒါက အပြစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ် ...”

“အဲဒါ မေမေတို့ က ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်ပါလား ...၊ ကြီးကြီးပဲ ...”

“ဟဲ့ ... တိတ်စမ်း အငယ်ကောင် ...”

ဒေါ်ခင်သဇင် စိတ်တိုသွားသည့် မျက်နှာနှင့် တားကာ ...

“အဲဒါတွေက နင့်အဘိုးအဘွားတွေ လုပ်ခဲ့ကြတာ ...”

“ဘယ်လို ...”

“အစတုန်းက အဲဒီ မိုးလစံအိမ်ကြီးမှာ မိုးနဲ့ လ ကလေးနှစ်ယောက် အတွက် အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ငါတို့ ကို တစ်ပတ်ခေါ်ထားလိုက် ...၊

တစ်လလောက် လာနေပါ ဖြစ်လိုက် ... အဲဒီကနေ မေမေတို့ ကိုပါ မိသားစုလိုက် ခေါ်ထားတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တာ ...”

“ဒါဆို မေမေတို့ က အစက အဲဒီမှာ အတူတူပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မိုးသက်နဲ့ လကလေးက စိတ်ရင်းကောင်းတော့ ရှိပါတယ် ...၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စိတ်ရင်း ကောင်းတာတွေက ဘဝ မကောင်းဖို့ တွေ ဖြစ်လာတာလေ ...”

“သဇင် ... မင်းကို ငါ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ...”

ဦးနေဗလက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေကာ ...

“ငါတို့ က ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ သူ့သားသမီးတွေ အသေဆိုးနဲ့ သေကုန်တာကို နာကြည်းလို့ မပြီးနိုင်ဘူး ... တောက် ... အဓိပ္ပာယ်ကိုမရှိဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ဘာသာ ရှာပါလား ... တွေ့ပါလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး သူများ ပြောတာတွေကျတော့ ယုံကြည်ပြီး ငါတို့ ကျမှ အသေမုန်းနေတာ ဒီမိန်းမကြီး ...”

“ဖေဖေကလည်း အဘွားတို့ က ဘာတွေလုပ်ခဲ့မှန်းမှ မသိတာ ...”

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ဘာမှ မသိတာတွေကို ဝင်မပြောနဲ့ ...၊ တိတ်တိတ်နေကြ ...”

“တိတ်တိတ်နေနိုင်မလား ဖေဖေရာ ... အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက် မချမ်းသာ ...”

“ဘယ်မှာ ပူပူ ချမ်းသာအောင် နေတတ်တာတော့ မိဆုပဲ ...”

ဆုမြတ်နေက ဆလင်းဘက်ခံ ကြိုးရှည်လေး တယမ်းယမ်းနှင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတော့ ဒေါ်ခင်သဇင်က ကိုယ့်သမီးကို မျက်မုန်းကျိုးနေသလို ကြည့်၍ ...

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ...”

“ဖိတ်စာတွေ မကုန်သေးဘူးလေ ... သွားပေးလိုက်ဦးမယ် ...၊ မေမေတို့ အဘွား အတင်းတွေ တုပ်နေကြတာလား ...”

“အံ့မာ ...”

“သမီး ...”

“ရှင် ...”

ဒေါ်ခင်သဇင်က ပြောဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ဦးနေဗလက
ခေါ်လိုက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

“အပြင်ကို မိုးချုပ်ခါနီးမှ ထွက်တယ် ...၊ ပြန်လာရင် ကိုးနာရီ ...”

“ဖေဖေကလည်း မနေ့က ရှစ်နာရီခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ် ...”

“မခွဲရဘူး ... ခုနစ်နာရီမကျော်ခင် ရောက်အောင်ပြန် ...၊ ဒါပဲ ...”

“ဖေဖေ ...”

“မလတ်နော် မိဘက ပြောရင် အတွန့်မတက်နဲ့ ... မလတ်က မနာခံ
ရင် အငယ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က တော်လှန်ဖို့ အဆင်သင့် ...”

“အံ့မာ ... နေဇင် ...”

“အဟွန်း ... ချစ်တုန်း မုန်းစကား ပြောထားတာပါ ...”

ဒီအိမ်မှာ လည်း ဤသို့ မငြိမ်းချမ်းမှုလေးတွေ ရှိနေခဲ့ကြ၏။

“မလတ်ထက် စောပြီး ပြန်ခဲ့ပါ့မယ် ... မေမေ ငယ့်ကိုလည်း မုန့်ဖို့
ပေးဦး ...”

“သူက မွေးနေ့ရှင်မို့လို့ ခွင့်လွှတ်ထားတာ ... နင်တို့ မပါဘူး ...”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... မွေးနေ့မှာ နွဲ့မယ့်လူအတွက်လည်း လိုတာပဲ
ဟာ ...”

ဒါလည်း ဟုတ်သည် ...၊

ဒေါ်ခင်သဇင် တွေဝေသွားတော့ အကြီးဆုံး နေရိပ်က ဟားခနဲ ရယ်
ကာ ...

“ပေးတော့မလို့ လား ... ဒါဆို အလိုအပ်ဆုံးက နေရိပ်နော် မေမေ ...

။ အများ ဆုံး ပေးရမယ် ...”

“ပေးမယ် ... မနက်ကျမှ ...”

“ဟာ ခုပဲပေးပါ မေမေရာ ... အပြင်မှာ ... မိုးမှ မချုပ်သေးတာ ...၊ မိုး ချုပ်တာနဲ့ ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့ပါမယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငယ်လည်း ကတိပေးတယ် ...၊ ပရော့မစ် ...”

သားတွေ ဆွဲလွဲပွေ့ဖက်ပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းနေကြတာကို ကြည့်ကာ ဦးနေဗလ မျက်နှာကြီး ကြာလေ ရှုံ့မဲ့သွားလေ ...၊

“သားသမီးတွေကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် မိုးလစံအိမ်ကြီး ရှိရ င် ငွေရှိတယ် ဆိုပြီးတော့ ...”

ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း၏ မျက်နှာကြီးနဲ့ စကားသံကို သတိရပြီး အံ့ကြိ တိမိတာလည်း ရှိကာ ...

“ငါရှာတဲ့ စီးပွား ငါ့သားသမီးတွေ ဖြုန်းတာတောင်မှ ... တောက် ...”

ဒေါသတွေ ကွယ်ရာရောက်တိုင်း တာတမံကျိုးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ...

“သင်းနဲ့ မှ မကင်းနိုင်တာကလည်း ဒီသားအမိတွေ အသုံးအဖြုန်း ကြီးလွန်းလို့ပဲ ...”

နောက်ဆက်တွဲ ရေရွတ်ခြင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်းခြင်း သာ ဖြစ်ကာ ...

“သူတို့ ကတော့ 'ကြွေးတင် ဘုရင်ဆပ်ပဲ' ... ငါ့မှာ တော့ အိမ်မှာ ဘု ရင် ...၊ ဟိုမှာ ဆို ပေါက်လွှတ်ပဲစား ...”

ဒေါ်ခင်သဇင်က ပြူးတူးပြုတ် ရောက် လာပြီး မေး၏။ “မင်းလင် ငါ ပဲ”လို့ ပြောချလိုက်ရင်တော့ အတောင့်ရှည် အစေ့များ ဦးမည်။

ကိုယ့်မိန်းမကို ပြန်ကြည့်ရင်း မုန်းသူကိုမှ သတိက ရ၏။

“မျက်လုံးသူငယ်အိမ်က သေးသေး ... အဲဒီသေးသေးလေးက မငြိမ်မသက် ...၊ မင်း သိလား ဗလ ... အဲဒါ ကျီးကန်းမျက်လုံး ...၊ ငှက်မျက်လုံးမျိုး ... ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ကျီးလန့်စာ စားနဲ့ လေ ... လူဖြစ်လာပေမယ့် သူ့မှာ ပါလာတဲ့ အကျင့်တွေ မျက်လုံးမှာ အရောင်တောက်နေတာ”တဲ့ ...။

ပြီးတော့ ထပ်ပြောသေးသည် ။

“ဒီလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရတဲ့ ဘဝမှာ တောင် လက်ချောင်းတွေ မှာ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း မရှိဘူး ... လက်သည်းရှည်ထားတော့ ထွက်လာတဲ့ လက်သည်းတွေက ကုပ်ကုပ်လုံးလုံးတွေ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ တူတာ ရှိသလဲ ...”

ပြောလိုက်ပြီဆို တစ်ဆုံး ...၊

“အဲဒါ မျောက်လက်ချောင်းတွေပဲ ...၊ ကျီးကန်းမျက်လုံးနဲ့ မျောက်လက်ချောင်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင် နင့်မိန်းမလေ ... ငါ့သမီးလေးကို မကောင်းရာမကောင်းကြောင်း ဒုက္ခ ရောက်သွားအောင် အိမ်က ဒရိုင်ဘာနဲ့ လက်ကြိတ်ထိုး တွန်းချလိုက်တာ ...”

ငါ အားလုံးသိတယ် ဗလ ... ငါ နင်တို့ ကို အစ်ကိုရာဇ မျက်နှာနဲ့ ဒီနေ့ထိ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တာ ...၊ အေး ... ငါ့အိမ်မှာ မထားနိုင်တော့တဲ့ အထိ ဖြစ်လာရင်လည်း နင်တို့ ကို ဒီတိုင်း ကန်မချပါဘူး ...၊ ကိုရာဇ မျက်နှာနှင့် နင်တို့ ရကြဦးမှာ ပါ ...”

ဦးရာဇ ဆိုတာက ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းနဲ့ ဆို မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကို ဖြစ်သည် ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း ရေနစ်ခဲ့ဖူး

သည်။

တောပိုင်းကို အလည်သွားတုန်း အင်းလယ်အိုင်ကြီးထဲမှာ လှေစီးရင်း မှောက်ကြတာ ဖြစ်၏။ လူကြီးတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ တရားနာနေကြတာမို့ ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ မသိဘဲ ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းကို ရှာမတွေ့တော့ဘူးဆိုမှ လူကြီးတွေ ရေထဲ ဆင်းငုပ်ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ မတွေ့ကြဘဲ ဦးရာဇ လက်ထဲမှာ ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း ပါလာခဲ့၏။ အားလုံးက အသက်မပါနိုင်တော့ဘူး ထင်ကြပေမယ့် ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ဦးရာဇ ခုန်ပေါက်ပြေးသည်။

ရွယ်တူချင်းမို့ မနိုင်ပေမယ့် စိုးရိမ်သည့်ဇောနှင့် သူ ထမ်းပြေးနေတာက ကလေးပေါက်စလေးနဲ့ ဆော့နေသလိုပဲလို့ လူတွေ ပြန်ပြောကြသည် တဲ့ ...။

ပခုံးပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကနေ ပါးစပ်ထဲက ရေတွေ ထွက်ကျကုန်ကာမှ မြေပြင်ပေါ် ပြန်ချပြီး နှလုံးခုန်အောင် ဝိုင်းပြုစုကြတာနှင့် ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း အသက်ရှင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူမရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ကစားဖော်လည်း ဖြစ်အောင် ဦးရာဇကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ ဆိုမှ သာ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထောင် ခွဲထွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ မိုးလစ်အိမ်သည် သာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ကာ အားလုံးထဲမှာ ဩဇာညောင်းသည်။ အမြဲတမ်း တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေပဲ ဆင်းသက်သည့်အတိုင်း ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း လက်ထက်မှာ ပို၍ အထီးကျန်ဆန်ခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အဖေဖြစ်သူက ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့ရ မိခင်ကလည်း ထိုစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲကာ သူမကို မသေစေချင်လျှင် တရားရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးပါဟု တောင်းဆိုခဲ့၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းကို မိဘတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ပြီး တရားရိပ် ခိုသွားခဲ့တာ သေဆုံးသွားချိန်အထိ တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်တော့ပေ ...။

တစ်ကိုယ်တည်း မိဘမဲ့ ဆက်လက် ရပ်တည်ရသော ဘဝမှာ ခင်ပွန်းသည် ကလည်း အလုပ်နဲ့ ဘဝမှ လွဲလျှင် အိမ်ထောင်ရေးအပေါ်မှာ နွေးထွေးမှုနည်းတဲ့ သူ ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်း၏ စိတ်အစဉ်သည် နူးညံ့သာယာချိန် နည်းခဲ့သလောက် အရွယ်လေးနဲ့ မတန် ပြည့်လျှံများ ပြားသော စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကြောင့် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းသူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုထားခဲ့ရင်း လွန်ကဲလာတဲ့ အခါမှာ အတ္တအဆိပ် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ထို့ပြင် အစဉ်အလာကို ကျော်လွန်လိုသူကျမှ သမီးနဲ့ သား နှစ်ယောက် ရရှိခဲ့သဖြင့် ကျေနပ်နေခြင်းတို့ သည် ...

“ကိုနေ ...”

“ဟင် ...”

“ရှင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ရှင့်အဒေါ် ဘယ်လောက်တောင် နင်ပဲဆပြောလိုက်လို့ လဲဟင် ...”

ဦးနေဗလ ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ထိန်း၍ ခေါင်းခါလိုက်မိသည် ။

“ငါ ကြီးကြီး ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းကိုပဲ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်လို့ပါ ...၊ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းပြီး ထင်သလို ပြောဆို မော

ကံမာနေတာလဲ ...”

“ထင်သလိုပြောဆိုနေတာက ပြောနိုင်တာကိုး ...၊ ရှင့်အဒေါ် ဟိုတုန်းက ပါမစ်မရှိသေးတဲ့ အချိန်မှာ တောင် ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ် ဝယ်စီးမလို့ လုပ်သေးတယ်လေ ...၊ ခရီးသွားရင် ကားနဲ့ လည်း မသွားနိုင် ... လေယာဉ်စီးတာတောင် ခုံကျပ်လို့ လူကပ်လို့ နဲ့ ကြီးကျယ်လိုက်တာမှ ...”

ဒေါ်ခင်သဇင် ပါးစပ်ကနေ ရှင့်အဒေါ်လို့ သာ ခေါင်းစဉ်တပ် ပြောနေတာပါ ...၊ တကယ်တော့ သူမကလည်း ဦးရာဇရဲ့ မွေးစားသမီးပဲမို့ သူမငယ်ငယ်လေးတည်းက ဦးနေဗလတို့ နဲ့ ရင်းနှီးသလိုမျိုး ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းကို ကြီးတော်လိုပဲ ပြောဆို ဆက်ဆံလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

“ဒေါ်ဟေမာန်ဆောင်းဆိုတဲ့ မင်းကြီးကတော်လောက် လုပ်ပိုင်ခွင့် ပြောပိုင်ခွင့်တွေ ဘယ်သူမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာပါ့ .. မိုက်လည်း မိုက်ရိုင်းပါ့ ...”

“ကဲ ... တော်စမ်းပါကွာ ...”

“အံ့မယ် ... ရှင် ဒေါသထွက်နေလို့ လည်း ဖြေသာအောင် အော်ပေးရသေးတယ် ...”

“ဪ ... ဒါ ဖြေသာမယ့် နည်းလမ်းလား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုယ်က ဒေါသထွက်နေပါတယ်ဆိုမှ ဒီလူ ကောင်းပါတယ်လို့ လာပြောနေရင် ရှင် ပိုဆိုးမှာ ပေါ့ ...”

“အခု မင်း လုပ်တာကမှ ငါ လူသတ်ချင်စိတ် ပိုပေါက် လာပြီ ...၊ တောက် ... အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကြီးကြီး ပြောတာ ...”

“ဟင် ဟုတ်လား ... ခင့်ကို ပြောပြန်ပြီလား ...၊ ဘာတဲ့ လဲ...”

“ပြောခဲ့တာတွေကို ပြောတာ ...”

“ဟင် ...”

ကျီးကန်းမျက်လုံးနဲ့ မျောက်လက်တွေ ဆိုတာလား ...

ဒါတွေကို လွန်ခဲ့သော နှစ်များ စွာတည်းက ကြားခဲ့ရတာမို့ ဒေါ်ခင် သဇင် ဝိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒေါသမျက်နှာနှင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်၏။

“ရှင် ခုန ကိုယ့်မိန်းမကို ကြည့်လိုက် ... မျက်တောင်ခတ်လိုက် လုပ်နေတာ ခင့်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေတာပေါ့လေ ... ဒါနဲ့ ရှင်ပဲ ပြောတော့ ခါးသေးရင်ချီ ပဒုမ္မနီဆို ...”

“ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်ကလည်း လှလွန်းအားကြီးလို့ လွန်နေပါတယ်ကွယ် ... ချီးမွမ်းပါတယ် ...၊ ပါးစပ်စည်း လက်စည်း မရှိတဲ့ ပုရိသတွေရှေ့ကိုသာ ဖြတ်လျှောက်လိုက်ရင် ဘာသံတွေ ထွက်လာမလဲ မတွေးရဲဘူး ...၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ အလှတရားတွေကို အရှက်အကြောက်ကြီးစွာ ဖုံးကွယ်တတ်ကြတယ်၊ မင်းမိန်းမကတော့ လှပါတယ်ဆိုမှ ထပ်ကျပ်ထပ်စည်းနဲ့ ဘယ်လောက် မျက်စိရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ” တဲ့ ...။

“ကြီးကြီးတို့ ပြောဖို့ အကြောင်းတစ်ခုတလေ တိုက်ဆိုင် လာပြီဆို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းချင်း ပီပီသသ ပြောသည်။ ။ အားမနာ မစာနာ ..

၊

ထိုစဉ်တုန်းက ခင်ကလည်း မရဲတရဲတော့ ပြန်ပြောပါသေးသည်။ ။

“ကြီးကြီးကလည်း ဟိုတုန်းက မိန်းမတွေလည်း မှန်ဇာဆိုတဲ့ အပါးသားလေးတွေ ဝတ်ကြတာပဲ၊ အထဲက အတွင်းခံအင်္ကျီကို ဒီတိုင်း မြင်နေ

ရတာပဲဟာ ...”

“အေး ... အဲဒီအပါးသားအင်္ကျီကို လည်ပင်းထိ လည်ထောင် ကပ်ချုပ်ထားတာလေ ... အခု ညည်းရဲ့ ပခုံးကနေ ရင်ဘတ်ထိ အင်္ကျီသားပါသလား ...”

လို့ ကောက်ခနဲ မေးလိုက်တော့ လက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ပဝါပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖြန့်ခြုံပြလိုက်ကာ

“ဒါက ဒီလိုလေ ကြီးကြီး ... ဒီဝတ်စုံက ပွဲတက်ဝတ်စုံလေ ...၊ ဒီပဝါလေးနဲ့ မှ ဖက်ရှင်ဖြစ်သွားတာ ...”

“အေး ... ပွဲတက်ဝတ်စုံဆိုလည်း ပွဲတက်ပြီးမှ ဒီကိုလာ ...၊ နောက်ဘာအကြောင်းပဲရှိရှိ ဒီပုံစံနဲ့ ငါ့ရှေ့ မလာနဲ့ ...”

ကိုယ်လုံးလှလို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ရှိနေခဲ့သည့် ခင်သဇင်နဲ့ ကိုယ့်ဇနီးချောလေး လှလိုက်တာလို့ ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ သူတို့ လင်မယားရဲ့ အပျော်တွေ ထိုညတည်းက အတန်ကြာအောင် ရပ်တန့် ပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။

ခုကျမှ ဒီမိန်းမ မကြာမကြာ ပြောတတ်လာတာ ဒီကိုယ်လုံး လှနေသေးကြောင်း ...၊

“ကိုနေ ... ဒီမှာ ရှင် ဘာတွေနေပြန်ပြီလဲ ...”

“မင်းရဲ့ ကိုယ်လုံး ...”

“ရှင့်ကြီးကြီး ကဲ့ရဲ့ တဲ့ စကားတွေကိုလား ...”

“မင်းလည်း အသက်အရွယ် ရ လာပြီ ...၊ ဟိုတုန်းက တို့ တွေ ငယ်ရွယ်သူမို့ သူပြောသမျှ အမြင်မတော်လို့ ပဲဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာ ...၊ အဲဒါ

ပြဿနာမရှိခဲ့ဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... ခု ရှိတယ် ...၊ ဒီအသက်အရွယ်တွေကျမှ နေရာတကာ ကြည့်ပြောနေတာကို မခံနိုင်ဘူး ...”

“အပြောမခံနိုင်ရင် မင်းလည်း ဝတ်တာစားတာတွေ ပြင်ပါကွာ ... သမီးမှန်း အမေမှန်း ခွဲလို့ ရအောင်တော့ နေစမ်းပါ ...”

“ညီအစ်မတွေလိုပဲလို့ အပြောခံရတာ ခင်က နုပျိုနေလို့ လေ ...၊ အဲဒါကို ရှင် ဂုဏ်ယူရမှာ ပါ ...၊ ဘာဖြစ်လို့ ...”

“နုလိုက်တာလို့ မြင်ရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ... နုအောင် ငယ်အောင် သမီးနဲ့ ပြိုင်ပြီး လိုက်ပြင်နေတယ် ထင်မှာ စိုးလို့ ...”

“ရှင့်ကြီးကြီးပဲ ထင်တာ ... ပြောမှာ က သူပဲ ...”

“မင်းနော် ... ရှင့်ကြီးကြီးတွေ ထည်လဲ သုံးမနေနဲ့ ...၊ မင်းနဲ့ ငါ မောင်နှမဘဝကနေ လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ...၊ မိုးသက်တို့ မောင်နှမနဲ့ ငါတို့ မောင်နှမကို အတူတူ ကြီးပြင်းစေခဲ့တာလည်း မောင်နှမချင်းတွေပဲ .. ငါ့ကြီးကြီးဖြစ်သလို မင်းနဲ့ လည်း ကြီးတော်ပဲ ...”

“အမလေး ... သိပ်ကို ကြီးချင်လွန်းလို့ ကြီးကြီး ခေါ်ခိုင်းတိုင်း ခေါ်ခဲ့ရတာ ... တကယ်ဆို ဖေဖေ ဦးရာဇက အကြီး ... သူက အငယ် ... ကြီးကြီး မဟုတ်ဘူး ... အငယ်ဆိုရင် အဒေါ်ပဲ ...”

“ဖေဖေပြောတယ် ... ဖေဖေက သုံးလပဲ ပိုကြီးတာတဲ့ ...”

“ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သူက အငယ်က အငယ်ပဲ ...”

“ဖေဖေလည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ် ... ကြီးကြီးက တစ်ယောက်တည်း စောစီးစွာ အထီးကျန်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေးထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက

လိမ်မယ် ... ညာမယ် ...၊ ချူမယ် ... ကြူမယ် ဖြစ်နေကြလို့ လူတွေကို အယုံအကြည်မဲ့တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာတာ ...”

“ဟွန်း ...”

“သူ့စိတ်တွေ အဲဒါကြောင့် ခက်ထန်နေတာတဲ့ ... ပြီးတော့ လကလေးကို မင်း အောင်သွယ်ကောင်း လုပ်လိုက်တာလည်း ...”

“ကိုနေ ...”

“ဘာတုန်း ...”

“အဲဒါတွေ ရှင်လည်း သိတယ်နော် ...”

“သိတယ်လေ ...၊ အခု ငါက ဘာပြောနေလို့ တုန်း ...”

“ရှင်က ရှင်ကြီးကြီးကို နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေပြီပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် သူ ခင့်ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောခဲ့သမျှ 'ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ' ဆိုပြီး ...”

“တော်ပါကွာ ... ကိုယ့်မိန်းမကို ထင်စရာလား ...”

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ ...၊ ဘယ်အရပ်ကို မျက်နှာမူနေလို့ မှ စိတ်သက်သာဖွယ် မရှိသည့် အဖြစ်မှာ မိန်းမကို ပခုံးဖက် ချောရတာတောင် ပြောဖို့ စကားလုံးက ရှားနေသည် ။

ကြီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရတိုင်း မကျေနပ် မုန်းတီးမှုတွေသာ ဖြစ်နေခဲ့ရပေမယ့် သူပြောသမျှ စကားတွေကလည်း နားထဲရောက်နေတာပဲ ဖြစ်ကာ ...

အားလုံးထဲမှာ ဘယ်သူတွေမှန်ပြီး ဘယ်သူက မှားနေမှန်း မသိ ...၊

မဆင်မခြင် ပြောဆိုရမ်းကား နေတတ်သူကို အရူးလို့ ခေါ်လျှင် ...

အရူးစကား ... ကလေးစကား မှန်တတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ...။

* * *